

[Boeck-Hansen.]

37 Mill. Kr. i dette Treaar. Selv om der stilles meget store Krav om at faa Penge, og det synes jo at være Tilfældet, tror jeg næppe, de vil blive anvendt. Men selv om de skulde blive anvendt, og selv om der skulde blive bevilget endnu flere paa Finansloven, maa man erindre, at det Antal Folk, der kan komme i Arbejde paa denne Maade, ikke vil sætte sig store Spor; Arbejdsløshedstallet vil næppe gaa langt ned i den Anledning, nogle faa Procent, maaske i bedste Fald 7—8 pCt. Og vi maa paa den anden Side være forberedt paa, at de Tider, vi staar over for, meget let kan bevirke, at Arbejdsløshedstallet gaar stærkt op, saa man maa endelig ikke tro, at man paa denne Maade kan faa Arbejdsløsheden ned paa den Plads, hvor den rettelig hører hjemme. Derfor siger jeg, at skal vort store Fællesmaal naas, effektivt at bekæmpe Arbejdsløsheden, skal det ske paa anden Maade, nemlig gennem det frie Initiativ, det frie Erhverv, det er det, der skal bekæmpe Arbejdsløsheden. Love som disse kan kun bøde paa de værste Mangler, men vi er naturligvis fra konservativ Side enige i, at der maa hjælpes paa de værste Steder, og det er i Virkeligheden Aarsagen til, at vi gaar med til dette Lovforslag. Vi er klar over, at i saa vanskelige Tider som dem, vi staar over for, kan der være al mulig Grund til at sætte hele den Arbejdsreserve ind, som der nu raades over, søge i det mindste at sætte saa meget af den ind som muligt, naar man staar over for saadanne Nedgangstider som dem, vi i Øjeblikket synes at staa over for. Naar saadanne Betragtninger gælder med Hensyn til de langvarigt arbejdsløse, gælder de i nok saa høj Grad med Hensyn til Ungdommen, i alt Fald mindst i lige saa høj Grad. Her maa man søge at sætte alle Kræfter ind, at sætte saa stor en Del af Arbejdsreserven ind, som man paa nogen Maade kan.

Det er vor Mening, at Arbejdsløsheden inden for Ungdommens Rækker maa og skal bekæmpes for enhver Pris. Derfor er vi gaaet med til disse Foranstaltninger, og selv om vi ikke sætter den samme Lid til dem, som Regeringen sikkert gør, og selv om vi ikke mener, de er de bedste, og om vi paa adskillige Punkter nærer Betæneligheder ved dette, maa vi alligevel erkende, at det, der her gøres, betyder et Skridt i den rigtige Retning, og at det er et Forsøg, der maa og skal gøres. Men vi vil gerne understrege, at vi anser dette for et Forsøg. Vi er bl. a. bange for, at man ikke vil formaa at finde Ledere af disse kombinerede Arbejds- og Undervisnings-

kursus, som kan gennemføre disse Ting. Det er ikke nogen let Opgave, som bliver lagt paa disse Lederes Skuldre. Det er maaske ikke de allermest lærvillige Elever, der kommer paa disse Kursus, og det kan maaske blive svært at finde Ledere her i Landet, hvor man plejer at tage paa Sagerne med en blid Haand. Men den danske Ungdom er nu ikke Drivhusplanter, de behøver ikke at lægges i Bomuld, de trives endda. De kan godt klare sig over for de Livets Vilkaar, som nu engang stilles til Befolkningen i Danmark. For den danske Ungdom er alligevel til syvende og sidst baade en sund og en god Ungdom og kan klare baade Modgangs- og Medgangstider. Men vi vilde have troet, at det havde været bedre at gaa en ganske anden Vej, en bedre, en simplere Vej, nemlig f. Eks. at udskrive alle de vaabenføre unge Mænd til Rekrutter og lade dem gennemgaa en ganske ordinær Rekrutskole. Jeg ved meget godt, at det vilde medføre, at der ikke blev Brug for saa mange unge Mennesker til den Hær, vi i Øjeblikket har, men saa kunde man have indskrænket den almindelige Værnepligt til at omfatte en langt kortere Aarrække, saa at ingen skulde staa til Raadighed over sit 30te Aar, saa at det ikke kunde risikeres, at ældre Folk kom i Trøjen. Noget saadant kunde dette vel være blevet kombineret med, saa at man ikke var udsat for de Uretfærdigheder, som den nuværende Form for Værnepligt bringer over adskillige Menneskers Hoveder. Men saadan en Vej har Regeringen ikke ønsket at gaa. Man kunde ogsaa have tænkt sig at gaa den Vej, som det ærede Medlem Hr. Carsten Raft for et Aars Tid siden, jeg tror, det var under Finanslovbehandlingen i 1936, pegede paa, at det maaske var rigtigt her i Danmark at indføre en Arbejdspligt.

Det kunde maaske ogsaa være, man skulde forsøge at dele Opgaven saadan, at nogle gik den ene Vej og andre den anden Vej. Saa vilde man utvivlsomt hurtigt faa afrustet den arbejdsløse Hær; i alt Fald Ungdomsafdelingerne inden for den arbejdsløse Hær var utvivlsomt paa den Maade blevet afrustet. Men det har man altsaa ikke villet, og da vi ikke vil lade Ungdommen i Stikken, er vi gaaet ind paa at forhandle paa det Grundlag, som Regeringen fremlagde for os. Vi mener, at Lovforslaget ved vor Forhandling i Udvalget og med Regeringspartierne er blevet ikke saa lidt bedre, end det oprindelige Lovforslag var. Vi mener, at det paa adskillige Punkter er blevet ændret i Retning af, hvordan vi syntes, det burde være. Jeg tror ogsaa, at man fra Venstres